

2.7. JURISPRUDENCIA AMBIENTAL EN CANTABRIA (pp. 2-3)

—

2.7. JURISPRUDÈNCIA AMBIENTAL A CANTÀBRIA (pp. 4-5)

MARCOS GÓMEZ PUENTE

Profesor titular de Derecho Administrativo / Professor titular de Dret Administratiu

Universidad de Cantabria

En el período al que se remite la presente crónica se han hecho públicos pronunciamientos judiciales que, aun siendo de fecha anterior a dicho periodo, deben comentarse ahora.

Así, la STS de 11 de noviembre de 2009 confirma una sentencia del TSJ de Cantabria que había anulado la denegación de una autorización para el rellenado de un terreno ubicado en el ámbito de un espacio natural protegido mediante la correspondiente declaración (Parque Natural Macizo de Peña Cabarga), para el que, sin embargo, no se había elaborado y aprobado el pertinente plan de ordenación de los recursos naturales en el plazo legalmente previsto.

La decisión reitera la doctrina ya sentada sobre el carácter esencial del plazo para dictar los planes de ordenación de los recursos, cuyo incumplimiento —por inactividad reglamentaria— conlleva la nulidad o pérdida de eficacia de la propia declaración de espacio natural protegido. Recuérdese que dicha declaración debe ir precedida de la elaboración y aprobación del correspondiente plan de ordenación de los recursos naturales del lugar (así lo preveía, antes, el artículo 15 de la Ley de Conservación de los Espacios Naturales, y, ahora, el artículo 35.2 de la Ley 42/2007, de 13 de diciembre, del Patrimonio Natural y de la Biodiversidad), pero se permite, excepcionalmente, que la declaración pueda preceder a la aprobación del plan, siempre que este se tramite en el plazo del año siguiente a dicha declaración. Pues bien, hallándose esta declaración temporalmente condicionada a la aprobación del plan de ordenación, la inactividad o tardanza en su elaboración pueden dejarla sin efecto. Así lo ha venido entendiendo reiteradamente la jurisprudencia (SSTS de 6 de mayo de 2003 [Arz. 4.053], 21 de octubre de 2003 [Arz. 2004\54], 28 de junio de 2004 [Arz. 5.195], 22 de febrero de 2005 [Arz. 5.175] y 5 de abril de 2006 [Arz. 3.089]), a la que debe sumarse ahora la sentencia que comentamos. Parece oportuno añadir, en cualquier caso, que la ineficacia de la declaración, legal o reglamentaria, de un parque o reserva natural por extemporaneidad del plan de ordenación no determina la nulidad de este, toda vez que puede (y normalmente debe) tener existencia previa a dicha declaración y aun separada de esta (así, entre otras, las SSTS de 28 de junio de 2004 [Arz. 5.195] y 22 de febrero de 2005 [Arz. 5.175]).

La STSJ de Cantabria de 1 de julio de 2010 confirma la autorización ambiental integrada otorgada a una empresa, autorización que había sido recurrida por no haber tenido en cuenta los límites de emisión sonora previstos en una ordenanza municipal sobre protección del medio ambiente. El recurrente consideraba que la Administración regional debía asumir, al otorgar la autorización, el nivel de protección previsto en la ordenanza municipal. La Administración regional, en cambio, consideraba que la autorización debía otorgarse teniendo en cuenta únicamente la legislación estatal básica y la autonómica de desarrollo, correspondiendo al Ayuntamiento exigir los niveles de protección más altos que resultaran de sus ordenanzas a través de la licencia de actividad, argumento que encuentra el respaldo de la Sala.

Durant el període en què es basa la present crònica s'han fet públics pronunciaments judicials que, malgrat ser de data anterior, hem de comentar.

Així, la Sentència del Tribunal Suprem d'11 de novembre de 2009 confirma la sentència del Tribunal Suprem de Justícia de Cantàbria que havia anul·lat la denegació d'una autorització per reomplir un terreny ubicat en l'àmbit d'un espai natural protegit mitjançant la corresponent declaració (Parque del Macizo de Peña Cabrega), per al qual, no obstant això, no s'havia elaborat ni aprovat el Pla d'Ordenació de Recursos Naturals en el termini legalment previst.

La decisió reitera la doctrina establerta sobre el caràcter essencial del termini per dictar els plans d'ordenació de recursos, l'incompliment dels quals —per inactivitat reglamentària— comporta la nul·litat o la pèrdua d'eficàcia de la mateixa declaració d'espai natural protegit. Recordeu que la declaració ha d'anar precedida de l'elaboració i de l'aprovació del corresponent pla d'ordenació de recursos naturals del lloc (així ho preveia abans l'art. 15 de la llei de conservació dels espais naturals, i, ara, l'art. 35.2 de la Llei 42/2007, de 13 de desembre, de patrimoni natural i biodiversitat), però es permet, excepcionalment, que la declaració pugui precedir l'aprovació del pla sempre que aquest es tramiti en el termini de l'any següent a la declaració. Doncs bé, ja que aquesta declaració es troba temporalment condicionada a l'aprovació del Pla d'Ordenació, la inactivitat o tardança en l'elaboració poden deixar-la sense efecte. Així ho ha entès reiteradament la jurisprudència (sentències del Tribunal Suprem de 6 de maig de 2003 [Arz. 4053], de 21 d'octubre de 2003 [Arz. 2004\54], de 28 de juny de 2004 [Arz. 5195], de 22 de febrer de 2005 [Arz. 5175] i de 5 d'abril de 2006 [Arz. 3089]), a la qual ha de sumar-se ara la sentència que comentem. Sembla oportú afegir, en tot cas, que la ineficàcia de la declaració, legal o reglamentària, d'un parc o d'una reserva natural per extemporaneïtat del Pla d'Ordenació no en determina la nul·litat, alhora que pot existir prèviament (i normalment ha d'existir prèviament) a la declaració i fins i tot pot estar separada (així, entre d'altres, les sentències del Tribunal Suprem de 28 de juny de 2004 [Arz. 5195] i de 22 de febrer de 2005 [Arz. 5175]).

I la Sentència del Tribunal Suprem de Justícia de Cantàbria d'1 de juliol de 2010 confirma l'autorització ambiental integrada atorgada a una empresa que havia estat

recorreguda per no haver tingut en compte els límits d'emissió sonora previstos en l'ordenança municipal sobre protecció del medi ambient. La part recurrent considerava que l'Administració regional havia d'assumir, en atorgar l'autorització, el nivell de protecció previst en l'ordenança municipal. L'Administració regional, en canvi, considera que l'autorització ha d'atorgar-se tenint en compte únicament la legislació estatal bàsica i l'autonòmica de desenvolupament, i que correspon a l'Ajuntament exigir els nivells de protecció més alts que en resultin de les ordenances a través de la llicència d'activitat, argument que té el suport de la Sala.